

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 20.

Extraordinair Session.

17de Møde.

Tirsdagen den 18de Septbr.

(Forts.)

Tienroth (fortsat): Lovens Enkeltheber og de materielle Midler i det Enkelte ere den Pært, som Folket som sit Eget bringer med til Dvereenkomsten om Statsstyrelsen. Hvad Regjeringen skal bringe tilstede paa sin Side, er Dverblikket, Ordningen af Detaillen, altsaa Heelheden af Lovene. Regjeringen kan, saasnart Folket er myndigt, ikke mere paatage sig at bestemme, hvad der skal tjene til dets Udvikling, thi det tjener ikke mere, naar Folket er saa vidt, at det kan og maa tænke for sig selv, det er en Umulighed, det er imod Naturens Orden. Saalænge Folket staaer paa et underordnet Trin, er Regjeringen ogsaa endnu istand til at indsee, hvad der er tjenligt for Folket, men, saasnart Folket er kommet til Myndighedstilstand, kan Regjeringen ikke engang mere paa samme Maade vide eller indsee, hvad der tjener Udviklingen i det Enkelte. Naar den ikke faaer det at vide af Folket, saa veed den det ikke og kan ikke vide det, og den kan derfor ikke mere have Ret til egenmægtigt at fastsætte Lovgivningens Detail; thi den har ikke Ret til at hæmme Folkets Udvikling.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg nu blot tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til de Love, der ville være underlagte Fællesforfatningen. Der er jo for det Første alle Finantslove, men hvorledes stille disse sig i Forhold til Fællesforfat-

ningens § 45? Saaledes, at Regjeringen kan sætte enhver Udgift igjennem, som den har Interesse af at sætte igjennem. Den har fuldkommen Ret til at gjøre dette, naar den vil det, Loven er indrettet saaledes, at den kan gjøre det. Den ærede Premierminister har i denne Henseende sagt, at der vilde finde en Deling af Budgetposterne Sted, men, om der ogsaa fandt en saadan Deling Sted, at man gik lige til at gjøre enhver enkelt Finantspost, som er i Budgettet, til Gjenstand for særlig Lov, saa vilde det dog ikke nytte det Allerringste. F. Ex. naar Regjeringen antog, at der til et nødvendigt Foretagende, som Folket trængte til, skulde udgives 300,000 Rdlr., og Forsamlingen sagde ja, men Folket har ikke godt Raad til at give mere end 200,000 Rdlr., og efter de Dverslag, der ere forelagte, kan det ogsaa udføres for denne Sum, altsaa ville vi ikke votere Mere, og Regjeringen dog ved Sagens 3die Behandling sagde: ville I ikke votere 300,000 Rdlr., saa kunne I jo sige Ret til det Hele, og Sagen angik Noget, hvortil Folket virkelig trængte, saa maatte Fællesforsamlingen jo hellere votere de 100,000 Rdlr. mere end lade det Hele gaae istaae. Altsaa er det ganske urigtigt, at Delingen kunde gjøres med Nytte, men dernæst vilde der aldeles ingen Deling kunne finde Sted; thi naar man deelte saaledes, at f. Ex. Krigsministeriets Budget behandlede for sig og Marineministeriets for sig, og da, som den høitærede Premierminister har anført, den vedkommende Minister, hvis han ikke kunde komme tilrette med Forsamlingen, kunde gaae af, saa troer jeg ikke, at nogen Minister vilde indlade sig derpaa. Han vilde nok bede om, at det hele Statsraad, som havde været deelagtigt i at bedømme